

„vím naprosto přesně, co všechno bych s ním prováděla, a pořád bych neměla dost.“

„Ušetři mě podrobností,“ zaúpěla jsem se smíchem a ona mi s despektem oznámila: „Věř mi, takový krásný hřebeček by z tvého nudného života udělal jednu velkou vášnivou jízdu. Nesmíš být tak upjatá, Grace.“

„Hřebeček? Vážně, Claro?“

„No, co, co? Být to na mně, osedlám si ho a projedu se na něm jako...“

„Jsi nechutná,“ přerušila jsem ji a společně jsme vyprskly smíchy. To k nám však přitáhlo nechtěnou pozornost, čehož okamžitě využili naši tátové a nahnali nás pomáhat s posledními přípravami.

„... děkuji vám za vaši nezištnou pomoc, jen díky vám a vašim nesmírně štědrým darům může The Montgomery Medical Center zachraňovat lidské životy. Jen díky vám jsme mohli v uplynulém roce nakoupit nové přístroje, které usnadní dětem s ordinovanou chemoterapií život, jen díky vám máme nové screeningové centrum s nejmodernějšími přístroji v zemi, s jejichž pomocí dokážeme odhalit sebemenší problém už v zárodku, a začít tak léčit včas. Neumím slovy popsat, jak moc vděční jsme za vaši pomoc a ochotu přispět v naší každoroční sbírce. Tak teď je to opět po roce na vás. Děkuje za každý váš dar. A jako poděkování si užijte dnešní večer plný zábavy, dobrého jídla a pití. Veselé Vánoce!“

Za hlasitého potlesku pozvedl táta sklenku se šampaňským, aby si s hosty na dálku připil. Ta moje už byla nějakou dobu prázdná, takže jsem odchytila holku, co jí táta předtím vynadal, a vyměnila prázdnou skleničku za plnou.

„Díky,“ usmála jsem se na ni a se skleničkou v ruce se zbaběle vytratila ze sálu. Bála jsem se, že mě najde táta a donutí mě s ním absolvovat dneska už podruhé kolečko sálem. Z nuceného úsměvu, který jsem věnovala tolika lidem, že se mi jejich tváře slily v jednu velkou barevnou šmouhu, už jsem dostávala křeče. Potřebovala jsem být chvíli sama. O to víc, když jsem zaregistrovala,

že se ke mně prodírá davem Derek. Jenže to byl poslední člověk, s kterým jsem právě teď chtěla mluvit. Takže jsem využila toho, že se všichni bavili vystoupením newyorského baletního souboru, promotala se davem, rychle vyběhla ze sálu a hodlala se vykrást na terasu, která vedla kolem celého hotelu. Jenže když jsem otevřela dveře, náhlý poryv větru je s hlasitým bouchnutím znovu zavřel. Randál ke mně přilákal ochranku.

„Slečno Grace, jste v pořádku?“

„Jsem, děkuju,“ přikývla jsem hned, „potřebuju jen chvíli na vzduch a průvan přibouchl dveře,“ vyhrkla jsem a zabrala, abych ty zpropadené dveře otevřela.

Okamžitě mě ovanul chladný vzduch a mě napadlo, že jsem si mohla vzít aspoň šál. Ale vracet jsem se rozhodně nehodlala. Zkřížila jsem paže na hrudi, našla si místo s výhledem na osvětlenou sochu Svobody a zhluboka se nadechla vzduchu, který byl cítit vodou, rybinou i něčím, co mi připomínalo Vánoce v dobách, kdy jsme ještě byli rodina.

Z přístavu ke mně doléhal ruch, jak dělníci nakládali lodě, vítr sem odněkud donesl vánoční melodii i něčí veselý smích. Milovala jsem tohle město, co žilo svým vlastním životem. Přistoupila jsem k zábradlí a nechala si dlouhé vlasy rozčuchat poryvem větru. Po nezvykle teplém podzimu definitivně přišla zima. Cítila jsem, jak mi mrazivý vzduch zalézá pod šaty, ale nevnímala jsem to, protože z nebe se začaly pomalu snášet vločky. Zachvěla jsem se zimou, ale nedonutila se vrátit zpátky dovnitř. Líbil se mi klid, který tady zatím panoval, než se přesně za hodinu otevře zimní bar a kuřáci se na zbytek večera přesunou právě sem na terasu.

Ale teď tu nebylo ani živáčka. Kromě jednoho staršího muže, který si nejspíš spletl dveře, a holky z cateringové společnosti, která přišla zkontrolovat, jestli je vše připraveno, a hned zase zmizela, jsem byla úplně sama. Teda přesně do chvíle, než se prudce rozrazily dveře kousek za mnou a na terasu se vřítel nějaký kluk.

Pobaveně jsem sledovala jeho počínání. Nejprve za sebou rychle zabouchl, pak opatrně znovu otevřel a nakoukl zpátky dovnitř. Vzápětí zase rychle zabouchl a sprostě zaklel. Opřel se o dveře,